

Bestseller New York Times #1

Ztracena Bílá kniha

CASSANDRA CLARE
a WESLEY CHU

NEJSTARŠÍ KLETBY KNIHA DRUHÁ

Sága o lovcích stínů

Ztracená
Bílá kniha

NEJSTARŠÍ KLEBY
KNIHA DRUHÁ

Ztracená Bílá kniha

CASSANDRA CLARE
a WESLEY CHU

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2020 by Cassandra Clare and Wesley Chu
Cover photo-Illustration © 2014 by Cliff Nielsen
Cover design © by Nicholas Sciacca
Translation © Pavel Kaas, 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Ztracená Bílá kniha

Z anglického originálu *The Lost Book of the White*,
poprvé vydaného v roce 2020 v nakladatelství
Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster,
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020,
přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB
v roce 2021
Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-276-0280-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Stevovi
– C. C.

Paule, Hunterovi a River
Rodině
– W. C.

CASSANDRA CLARE

je autorkou těchto knih:

TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI

PÁN STÍNŮ

KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ

MĚSTO Z POPELA

MĚSTO ZE SKLA

MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ

MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ

MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNA

KODEX LOVCŮ STÍNŮ

BANEOVY KRONIKY

Připravujeme:

SIMON LEWIS

Nenechte si ujít seriál

LOVCI STÍNŮ

*Také anděly, kteří si nezachovali své vznešené postavení,
ale opustili určené místo, drží ve věčných poutech
v temnotě pro veliký den soudu.*

– List Judův 1:6

Prolog

Idris 2007

Ještě ani nespávalo, když Magnus Bane s hlavou plnou pochmurných myšlenek vjel na nenápadnou mýtinu. V poslední době se v Idrisu objevoval zřídka – tolik lovců stínů pohromadě ho přece jen poněkud znervózňovalo – ale musel uznat, že Anděl vybral pro domov nefilim pěkné místo. Vysokohorský vzduch byl svěží, chladný a čistý, a borovice na svazích údolí se o sebe jakoby přátelsky otíraly korunami. Idris byl sice možná plný napětí, ponurosti a goticky strohé atmosféry, ale tato jeho část působila jako vystřižená z nějaké německé pohádky. Možná i proto si tu jeho přítel Ragnor Fell postavil svůj dům všem lovcům stínů navzdory.

Ragnor nebyl zrovna smíšek, ale jeho dům působil na první pohled přívětivě. Byla to nízká kamenná chalupa se strmou lomenicí a doškovou střechou. Magnus moc dobře věděl, že tu střechu sem Ragnor teleportoval z hospody v severním Yorkshiru, k naprostému zděšení tamních hostů.

Když pobídl koně dolů po úbočí směrem do údolí, cítil, jako by problémy dnešního světa nechával za sebou. Tam nahore nad údolím všechno vypadalo hrozně. Valentýn Morgenstern se usilovně snažil rozpoutat válku a Magnus do toho byl zapleten víc, než si kdy přál. Šlo přece i o toho hochu s nepopsatelně modrýma očima.

Teď – na chvíli – však byli opět jen Magnus a Ragnor, jak tomu bylo už tolikrát. Až pak se bude muset vypořádat se světem a jeho problémy, které brzy dorazí v podobě Clary Fairchildové.

Koně nechal za domem a zkusil vchodové dveře v předním traktu. Nebylo zamčeno. Otevřely se dokořán, jen se jich zlehka dotkl. Magnus předpokládal, že přítele zastihne nad šálkem čaje nebo zabraného do čtení nějaké objemné bichle, ale mylil se. Ragnor se právě usilovně věnoval proměně svého příbytku v kůlničku na dříví. Vypadalo to na záchvat zuřivosti. Momentálně se zešíroka rozmachoval dřevěnou židlí.

„Ragnore?“ ozval se Magnus. Ragnor namísto pozdravu mrštil židlí proti kamenné zdi. Roztříštila se na třísky. „Špatný den?“ zkusil to Magnus znovu.

Teprve teď vzal Ragnor Magnuse konečně na vědomí. Zdvihl ukazovák, jako by Magnusovi naznačoval, že má chvílku počkat, rázně přešel k dubové komodě na opačné straně místnosti, jednu po druhé vytahal všechny zásuvky a každou nechal spadnout a rozbít se o podlahu za strašlivého třeskotu kovu a porcelánu. Narovnal se, protáhl se v ramenou a otočil se k Magnusovi.

„Máš podivné oči, Ragnore,“ pronesl opatrně Magnus.

Ragnora znal jako elegána, který si potrpí na kvalitní oblečení. Jeho zelená kůže se mu vždy zdravě leskla, stejně jako bílé rohy, které se mu klenuly nad čelem. Muž, kterého měl

teď před sebou, se nezdál být v nejlepší formě ani podle daleko shovívavějších měřítek, a na Ragnora vypadal velice, *velice* bídňě. Duchem jako by byl nepřítomen. Pohledem neklidně těkal po místnosti, jako by po něčem nebo po někom pátral. Vzápětí bez jakéhokoliv úvodu zaburácel: „Znáš výraz *sub specie aeternitatis*?“

Magnus si sice nebyl jist, co vlastně čekal, že Ragnor řekne, ale tohle to rozhodně nebylo. „Něco na způsob ‚obecně posouzeno‘? Samozřejmě to ale není doslovný překlad.“ Tato konverzace se zjevně začínala dostávat někam, kam nechtěl.

„Ano,“ řekl Ragnor. „Ano. Znamená to ‚z perspektivy toho, co je skutečně pravdivé‘. Reálně a opravdu pravdivé. Ne iluze, které vidíme, které předstíráme, jsou skutečné, ale věci po odstranění všech iluzí. Spinoza.“ Po chvíli zamýšleně dodal: „Ten člověk možná *pil*. Ale byl hodně dobrý v broušení čoček.“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš,“ řekl Magnus.

Ragnor náhle zaostřil a bez jediného mrknutí se zadíval Magnusovi do očí. „Víš, co je to existence *sub specie aeternitatis*? Ne náš svět, ani světy, které známe, ale celek? Já to vím.“

„Jistěže,“ odvětil Magnus.

Ragnor ho stále hypnotizoval upřeným pohledem. „Jsou to *démoni*,“ řekl pak. „Je to *zlo*. Je to chaos nad chaos, vroucí kotel zlovlného záměru.“

Magnus si povzdechl. Jeho přítel zjevně upadl do deprese. To se čarodějům občas stávalo; absurditu vesmíru bylo někdy těžké unést, protože jejich životy se táhly tak dlouho, že přesahovaly všechno pozemské. Deprese však znamenala v Ragnorově případě značné nebezpečí. „Najdou se ale i příjemné věci, ne?“ Magnus se snažil vzpomenout si na to, co má Ragnor rád. „Východ slunce nad Fudžijamou? Stará

dobrá láhev tokajského? To místo, kde jsme si v Haagu dávali kávu, kterou nám přinesli v těch koflíčcích jako náprstky a tys přímo cítil, jak si propaluje cestu do žaludku?“ Zapátral v paměti usilovněji. „Jak hloupě vypadá albatros, když dosedá na vodu?“

Konečně Ragnor zamrkal. Zopakoval to víckrát za sebou a pak klesl do křesla s kostkovaným přehozem. „To není deprese, Magnusi.“

„Jistě,“ odvětil Magnus. „Totální existenciální nihilismus. Poznávám tě. Starý dobrý Ragnor.“

„Dohnalo mě to, Magnusi. To všechno. Ten velký chlap teď jde po mně. Největší chlap. No, druhý největší chlap.“

„Pořád dost velký chlap,“ přisvědčil Magnus. „Jde o Valentýna? Protože...“

„Valentýn!“ vyštěkl Ragnor. „Na tyhle idiotské starosti lovců stínů už nejsem zvědavý. Ale načasování je vynikající. Myslím pro moje zmizení. Všechno to špatné, co se teď v Idrisu děje, je pravděpodobně jen součástí celého toho humbuku s Nástroji smrti. Strůjci *skutečné* hrozby nemají jediný důvod to nějak zpochybňovat.“

Magnusovi už to začínalo lézt na nervy. „Nechtěl bys mi konečně říct, oč jde? To tys mě totiž požádal, abych přijel, víš? Vyprávěl jsi cosi o nějaké neodkladné záležitosti, pokud si vzpomínáš. Mohli bychom si dát šálek čaje, nebo už jsi roztráskal i konvici?“

Ragnor se naklonil blíž k Magnusovi. „Já *předstírám vlastní smrt*, Magnusi.“

Uchechtl se, vstal, otočil se a zamířil do další místnosti. Magnus usoudil, že zřejmě hodlá pokračovat v úpravách interiéru. Neochotně ho následoval.

„Nebesa, proč?“ zavolal za mizejícími Ragnorovými zády.

„Proč, to zatím nevím,“ opáčil Ragnor, aniž by se k němu otočil. „Ale oni se vracejí. Zabít je nejde, to víš sám. Můžeš je jen na nějakou dobu odehnat, ale pak se vrátí. A už se vracejí.“

Magnus na něj vytřeštil oči v obavě, že se Ragnor už definitivně zbláznil. „Kdo?“

Ragnor se náhle objevil přímo po Magnusově boku. Vynořil se z míst, kde Magnus až dosud předpokládal vestavěnou skříň, ukázalo se však, že odtamtud ústí chodba. „On se ptá ‚kdo,‘“ rýpl si Ragnor sarkasticky. Na okamžik to znělo jako ten starý známý Ragnor. „O kom to asi tak mluvíme? O démonech! O vyšších démonech! To byl taky nápad. Proč jsme je vůbec nechali, aby si dávali jména? Tak velcí zase nejsou.“

„Tys pil?“ zeptal se ho Magnus.

„Vždycky,“ odvětil Ragnor. „Povím ti jméno a ty mi řekneš, jestli to něco znamená.“

„Tak do toho.“

„Ašmodaj.“

„Drahoušek starý taťka,“ řekl Magnus.

„Belfegor.“

„Otravný chlápek,“ řekl Magnus. „Kam se tímhle dostaneme? Jde snad po tobě někdo z nich?“

„Lilith.“

Magnus se syčivě nadechl. Pokud je Ragnorovi na stopě právě Lilith, je to opravdu zlé. Matka všech démonů. Milenka Samaelova.“

„Přesně.“ Ragnorovi se zablesklo v čích. „Ona ne. *On*.“

„Samael?“ uchechtl se Magnus. „To určitě.“

„Ano,“ pronesl Ragnor tak vážně, že si Magnus konečně uvědomil, že nežertuje.

„Můžu si někam sednout?“ zeptal se Magnus.

* * *

Uchýlili se do toho, co zbylo z Ragnorovy ložnice. Postel se mu podařilo rozštípnout na dvě přesné poloviny, což byl už sám o sobě obdivuhodný výkon. Magnus se usadil na stole, jenž zůstal nějakým zázrakem celý. Ragnor rázoval mezi troskami sem a tam.

„Samael je mrtvý, to ví přece každý,“ začal Magnus. „Provedl něco, co umožnilo démonům začít pronikat do našeho světa, a pak byl zabit, údajně archandělem...“

„Ty dobře víš, že Samael nemohl být doopravdy zabit,“ odsekl Ragnor netrpělivě. „I mnohem nižší démoni, než je on, se nakonec vrátili. Tím jistější to bylo u něj. A už je to tady.“

„Fajn,“ odvětil Magnus, „ale pořád nechápu, jak to souvisí s tebou. Tedy pokud to nesouvisí s námi se všemi. Ne, prosím, neházej žádným nábytkem, dokud mi to nevysvětlíš.“

Ragnor spustil paže a stojací lampa, která užuž měla namířeno ke stropu, dopadla s třeskotem na podlahu. „Slídlil po mně. Nevím proč, ale tušení mám.“

„Počkat,“ řekl Magnus, kterému už to konečně začínalo docházet. „Pokud je Samael zpátky, jak je možné, že ještě... no ty víš... že ještě nezačal šířit zkázu?“

„On ještě není tak úplně zpátky. Nemůže trávit v našem světě moc času a pořád se tak nějak vznáší v prázdnotě. Myslí, že chce, abych pro něj našel království.“

Magnus vykulil oči. „Království?“

Ragnor přikývl. „Démoní říši. Jednu z dalších dimenzí v tom chuchvalci mýdlových bublin, který je naší realitou. Na začátku bude velice slabý. Bude potřebovat energii, aby získal svou sílu, vybudoval si magii. Pokud najde říši, kterou si přivlastní, může z ní vytvořit jakési dynamo pro budování vlastní síly. A já, Ragnor Fell, jsem přední světový odborník na dimenzionální magii.“

„A ten nejskromnější ze všech. Proč si tu říší nenajde sám?“

„Ale jistě, že by to nakonec udělal. Nejspíš se o to snažil celou tu dobu. Démonům ale neplyne čas stejně jako lidem. Ani jako čarodějům. Může to trvat ještě dalších sto let, než se vrátí. A nebo se to může stát už zítra.“ Zmlkl. V koutě místnosti se převrátil odpadkový koš a jeho obsah se rozsypal po nerovných prknech podlahy.

„Takže ty hodláš předstírat vlastní smrt. Nepřipadá ti to poněkud... ukvapené?“

„Dokážeš pochopit,“ zaburácel Ragnor, „co by to znamenalo, kdyby se Samaelovi podařilo obnovit svoji moc? Kdyby se vrátil k Lilith a spojil s ní síly? To by znamenalo válku, Magnusi. Válku na Zemi. Totální zkázu. Už žádné další láhve tokajského! Žádní albatrosové!“

„A co jiní mořští ptáci?“

Ragnor se s povzdechem posadil vedle Magnuse. „Musím se ukrýt. Samael musí dospět k přesvědčení, že jsem zmizel někam, kam se za mnou nikdo nedostane. Ragnor Fell, expert na dimenzionální magii, musí zmizet jednou provždy.“

Magnus musel tu představu chvíli zpracovávat. Vstal a vyšel z ložnice, aby si prohlédl spoušť, kterou Ragnor napáchal ve svém obývacím pokoji. Míval tenhle dům rád. Po více než sto letech ho bral jako svůj druhý domov. A Ragnor byl už dávno předtím jeho přítel i rádce. Magnus pociťoval smutek a hněv zároveň. Aniž by se k Ragnorovi otočil, zeptal se: „Jak tě najdu?“

„Já najdu tebe,“ odpověděl Ragnor. „Už v nové podobě. Poznáš mě.“

„Mohli bychom si domluvit heslo,“ navrhl Magnus.

„Heslem,“ řekl Ragnor, „bude moje vyprávění o prvním večeru, kdys ty, Magnus Bane, ochutnal východoevropskou

švestkovou pálenku, které se v českém jazyce říká *slivovice*. Myslím, žeš tu noc dokonce zpíval píseň, kterou sis sám složil.“

„Možná nebudeme heslo potřebovat,“ řekl Magnus. „Třeba bys mohl jen mrknout nebo tak něco.“

Ragnor pokrčil rameny. „Nemělo by mi dlouho trvat znovu se zavést. Samotného by mě zajímalo, kým budu. No, jestli už nic nemáš...“

„Mám,“ řekl Magnus. Otočil se a zjistil, že Ragnor vstal ze stolu a stojí v obýváku za ním. „Potřebuji Bílou knihu,“ řekl tiše Magnus.

Ragnor se uchechtl a nakonec se rozesmál naplno. Plácl Magnuse po zádech. „Magnusi Bane,“ řekl, „já se v těch podsvětanských intrikách budu muset topit do svého předstíraného posledního dechu. K čemu, prosím tě, by ti teď byla Bílá kniha?“

Magnus se Ragnorovi podíval zpříma do očí. „Potřebuji probudit Jocelyn Fairchildovou.“

Ragnor se zasmál znovu. „Úžasné. Úžasné! Ty nejenže potřebuješ Bílou knihu, ale ty ji musíš najít dřív, než se to povede Valentýnu Morgensternovi. Naše přátelství bylo vždycky pestrou mozaikou příšerných zážitků, Magnusi. Myslím, že mi to bude chybět.“ Usmál se. „Je ve Waylandově usedlosti. V knihovně. Uvnitř jiné knihy.“

„Je schovaná ve *starém Valentýnově domě*?“

Ragnor se zazubil ještě srdečněji. „Tam ji schovala Jocelyn. Do kuchařky. *Jednoduché recepty pro hospodyňky* se myslím to veledílo jmenuje. Pozoruhodná žena. Hrozná volba manžela. Každopádně já mizím.“ Vykročil ke dveřím.

„Počkej.“ Magnus zamířil za ním, když o cosi klopýtł. Podíval se na podlahu a zjistil, že je to bronzová soška opice. „Má sem namířeno Jocelynina dcera. Ráda by se tě ohledně té knihy na něco zeptala osobně.“

Ragnor povytáhl obočí. „Já jí pomoci nemohu. Jsem totiž mrtvý. Budeš jí muset informace poskytnout sám.“ Obrátil se k odchodu.

„Počkej,“ řekl znovu Magnus. „Jak... ehm... jak jsi zemřel?“

„Podle všeho mě zabili Valentýnovi hrdlořezové,“ odpověděl Ragnor. „Kvůli tomu teď tohle dělám.“

„Jasně,“ zahučel Magnus.

„I oni sami pátrali po Bílé knize. Došlo ke rvačce a já jsem přišel o život.“ Ragnor začínal vypadat netrpělivě. „Musím tě opravdu vodit za ručičku? Tady.“ Rázně prošel kolem Magnuse, ukazovákem levé ruky namířil na zeď a začal na ni psát ohnivým habešským písmem. *Napíšu ti to na zeď*, abys nezapomněl.“

„Habešsky? To myslíš vážně?“

„Byl... jsem... zabit... Valentýnovými... hrdlořezy... protože...“ Zarazil se a ohlédl se po Magnusovi. „Tys habeštinu vždycky zanedbával, Magnusi. Teď si ji alespoň procvičíš.“ Znovu se obrátil ke zdi a pokračoval v psaní. „Teď... jsem... mrtvý... ach... ne.“ Tak. To bys měl zvládnout i ty.“

„Počkej,“ řekl Magnus potřetí, ačkoliv neměl nač se zeptat. Sáhł po jakési skleněné nádobce převrácené na krbové římsě. „Ty si s sebou nebereš...“ Pohlédl na etiketu a užasle se na Ragnora podíval. „Lak na rohy?“

„Moje rohy to budou muset zvládnout nenalakované,“ odpověděl Ragnor. „Jdi mi z cesty, chystám se teď zinscenovat vlastní smrt.“

„Nevěděl jsem, že se rohy musí lakovat.“

„Musí. Nebo by se alespoň měly. Když už je máš. Pokud tedy nechceš, aby vypadaly špinavé a neudržované. Odcházím, Magnusi.“

Teprve teď se Magnus přestal ovládat. „Opravdu musíš?“ zeptal se, a i jemu samotnému to znělo jako fňukání rozmazleného děcka. „To je přece šílenství, Ragnore. Nemusíš *zemřít*, aby ses zachránil. Můžeme se obrátit na spirálový labyrint. Nemusíš to řešit sám, máš přece přátele! Mocné přátele! Například mě!“

Ragnor se na Magnuse dlouze zadíval. Nakonec k němu přistoupil a nesmírně zachmuřeně přítele objal. Magnuse napadlo, že za ty stovky let, co se přátelí, je to jejich nanejvýš páté nebo šesté objetí. Ragnor nebyl zrovna fanouškem fyzického kontaktu.

„Tohle je můj problém a já si ho vyřeším sám,“ prohlásil Ragnor. „Je to otázka důstojnosti.“

„Snažím se ti vysvětlit,“ nedal se Magnus, „že *nemusíš*.“

Ragnor odstoupil a smutně se na Magnuse podíval. „Ale musím.“ Obrátil se k odchodu.

Magnus pohlédl na ohnivá písmena na zdi, jež se pomalu vytrácela do neviditelnosti. „Nevím, proč z toho dělám takovou vědu,“ řekl. „Ty si prostě užíváš dramatická gesta. Uvidíme, jestli ti tahle ‚falešná smrt‘ vydrží alespoň týden, než se začneš nudit a ukážeš se u mě v bytě, abych si s tebou zahrál ‚Kloboučku hop‘.“

Ragnor se uchechtl a bez dalších řečí zmizel.

Magnus tam dlouho jen tak stál a zíral na místo, kde byl ještě před chvílí Ragnor. Jeho někdejší rádce si nevzal žádné zavazadlo, dokonce ani náhradní oblečení nebo kartáček na zuby. Prostě zmizel ze světa.

Vchodové dveře zůstaly dokořán, jak je Ragnor nechal. Pro legendu, kterou se chystal rozšířit, to vypadalo příznivěji, přesto je však po chvilce jemně zavřel, protože měl pocit, že se na něj šklebí jako otevřená rána.

V ruinách Ragnorovy kuchyně našel Magnus ohromnou hliněnou dýmku a v tom, co zbylo z koupelny, nádobku se vzácným sušeným listím z Idrisu, které před stovkami let, když byl Magnus ještě dítě, s oblibou kouřivali lovci stínů. Na Ragnorovu počest a za staré dobré časy dýmku nacpal, zapálil si a zamyšleně potáhl.

Z okna uviděl zvolna a pravidelně kráčeující koně Clary Fairchildové a Sebastiana Verlaca, kteří právě sjížděli za ním do údolí.